

noget hinanden, og jeg vilde henstille til den ærede Ordfører, om det ikke, for saa vidt det da er muligt, vilde være mest hensigtsmæssigt at tage Ændringsforslaget under Nr. 36 tilbage, saa vil Spørgsmaalet om en anden Redaktion af Nr. 35 kunne tages op til 3die Behandling, og jeg haaber, at der let skal opnaas Enighed derom. Det samme gælder for øvrigt Ændringsforslaget Nr. 11, som er stillet af et Mindretal, ogsaa dette Ændringsforslag vil jeg henstille til det ærede Mindretal at tage tilbage, saa skal dette Spørgsmaal ogsaa blive overvejet nærmere til tredie Behandling. Det vedrører jo de Tiendeydere, som ogsaa betale Skatterne og Afgifterne, der hvile paa Tiender. Jeg tror, der let skal kunne opnaas Forstaaelse om dette Spørgsmaal til 3die Behandling, og saa vil det være temmelig urigtigt nu at foretage en Afstemning, hvorved muligvis Forslaget vilde blive forkastet.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger i Anledning af de Udtalelser, der ere fremsatte fra den ærede Ordfører for Mindretallet, det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen). Det ærede Medlem besværede sig meget over den „Gave“ af 1,650,000 Kr. aarlig, der skulde ydes til Tiendeyderne fra Statskassens Side. Han fandt det overordentlig betænkeligt at gaa med til det, og han stiller jo ogsaa Forslag om at indskrænke dette Tilskud i meget stort Omfang. Den Udvej, som det ærede Medlem har til at indskrænke Statens Tilskud, gaar særlig ud paa tre Ting. For det første skulde der gennem Laan skaffes Staten en betydelig Fordel i Form af en Rentebesparelse. Jeg vil dertil sige, at denne Udvej er jo ingenlunde spærret ved den Ordning, som her kommer til at foreligge, for saa vidt Fler-tallets Ændringsforslag, og de Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, tiltrædes. Hvis disse Forslag vedtages, vil Finansministeren faa Bemyndigelse til, naar Pengemarkedet er gunstigt, at optage et Laan i dette Øjemed, og det kunde jo dog være, at den Fordel, der saa kan opnaas, endda vil blive større, end hvis Laanet skulde stiftes i Øjeblikket. Vel er Pengemarkedet ret gunstigt for Tiden, men der er vel dog nogen Sandsynlighed for, at det i Tidens Løb kan blive endnu gunstigere, og saa vil Fordelen for Statskassen blive større. Det ærede Medlem mente ikke, at der kunde stiftes Statslaan, naar Tiendeyderne skulde have Ret til at indbetale deres Gæld efter 10 Aars Forløb. Jeg vil dertil sige, at Finansministeren

har erklæret sig tilfreds med denne Bestemmelse og ikke ment, at der var nogen Fare ved denne Frist paa 10 Aar. Det ærede Medlem mente, at Tiendeyderne slet ikke skulde have Lov til at tilbagebetale deres Gæld til Statskassen, de skulde svare deres Afgift med $4\frac{1}{2}$ pCt. i $55\frac{1}{2}$ Aar. Men naar vi nu gennem et Forslag om Tiendens Afløsning søge at komme bort fra denne Byrde, forekommer det mig dog temmelig urimeligt samtidig at indsette en Bestemmelse om, at Tiendeyderne ikke maa betale deres Gæld og slippe bort fra denne Byrde. — Det ærede Medlem besværede sig ogsaa over, at vi gennem dette Ændringsforslag giver Finansministeren Bemyndigelse til en Gang i Tiden at optage et saadant Laan, idet vi ikke ere sikre paa, hvem der til den Tid er Finansminister. Nej, det ere vi jo ikke; men man tør vel nok gaa ud fra, at vi ogsaa til den Tid ville have en fornuftig Finansminister, som vil sørge for at optræde paa en fuldt forsvarlig Maade over for Statskassen.

Den anden Maade at indskrænke Statens Bidrag paa skulde efter det ærede Medlems Mening være ved at forhøje Tiendeydernes Bidrag fra 18 Gange til 20 Gange den aarlige Tiende. Jeg behøver vel neppe at sige, at en saadan Forandring vilde jeg anse for grumme uheldig. Resultatet deraf vilde blive, at Tiendeydernes Lettelse i Øjeblikket blev meget ringe. Jeg skal ikke benægte, at det, at de i Løbet af $55\frac{1}{2}$ Aar blive fuldstændig fri, er en Fordel, men Stillingen er jo den, at det er noget længe at vente for de nuværende Tiendeydere, det er i alt Fald en Fordel, som de personlig aldrig ville faa nogen Glæde af.

Det tredie Punkt, hvorpaa der skulde spares for Statskassen, var Nedsættelse af Erstatningen til Tiendeejerne fra 25 til 23 Gange et Aars Tiende. Det ærede Medlem fandt det uforsvarligt at give 25 Gange Tienden. Han anførte forskellige Grunde, og navnlig fremhævede han, at den Pris, der er betalt for Tiender, naar de ere solgte, aldrig har været oppe paa 25 Gange. Deri har det ærede Medlem naturligvis Ret. Men der forekommer mig dog at være stor Forskel paa, om man tvinger Folk til at sælge deres Tiende, enten de ville eller ej, eller de sælge den ved frivillig Overenskomst. Det maa der dog tages en Del Hensyn til. — Endelig omtalte det ærede Medlem, at der vilde spares ved Optrængen af Tienden. Det, tror jeg dog vil blive en meget ringe Be-